

седни при менѣ на прозорець-тъ, прикажи ми, што става на земя-та, испѣй ми една пѣсня.

Орелъ-тъ отговорилъ: „Нѣ, прозорець-тъ ти е твърдѣ малъкъ, нѣма дѣ да седна. Нѣма да ти прикажж, што се върши на земя-та, защото на рѣдко се спускамъ на нея. Гнѣздо-то си виж на най-високи-тѣ пештери и на стари-тѣ джбе, далечъ отъ лоши-тѣ людие да ми не растурятъ гнѣздо-то. Нѣма да ти пѣж пѣснь, защото никога не пѣж на земя-та. Азъ се извисявамъ високо и високо, и мои-тѣ пѣсни слуша само вѣчно-то слънце.

Казалъ това моштный орелъ и гърдо се издигналъ камъ небо-то съ широки-тѣ си крила и се изгубилъ отъ очи-тѣ на затворникъ-тъ.

Лебедю, лебедю! прикажи ми, што става на земя-та, испѣй ми една пѣсня.

Лебедъ-тъ отговорилъ: „Нѣ, нѣма да ти прикажж, какво се прави на земя-та. Азъ плувамъ всякога по вода-та, по чиста-та хладна вода, между зелена-та трѣстика. Утринъ рано въ зори, кога стане вода-та червена, азъ викамъ високо на заря-та: добро утро! Нѣма да ти пѣж пѣсня, — азъ штж испѣж пѣсня, кога да умирамъ“ И лебедъ-тъ хвъркналъ по въздухъ-тъ съ бѣли-тѣ лъскави крила.

— Вrabченца, вrabченца! седнѣте на прозорчето, прикажѣте, какво става на земя-та! Испѣйте ми пѣсница! „Црѣкъ, црѣкъ! Нѣмаме врѣме! Ми трѣбова оште да кълвемъ зрънца, които воденчаръ-тъ неусѣтно расипа. . . .“

Нѣ отеднжж прѣхвъркнало сивичко птиче, завъртѣло се прѣдъ прозорець-тъ и кацнало на желѣзна-та решетка.

— Добро утро, славийче! Да си живо и здраво,